

РЕШЕНИЕ N 89
София, 1 април 2008 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди и осма година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ЖАНИНА

НАЧЕВА

при секретаря Н.Цекова

и в присъствието на прокурора Р.Карагогов

изслуша докладваното от съдията Ж.Начева

н.дело № 3 по описа за 2008 г.и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на защитника на подсъдимия П.Г.А. с искане за отменяване на въззивно решение № 90 от 30.07.2007 г. на Софийски апелативен съд по в. н. о. х. д. № 1432/06 г. и оправдаване на подсъдимия, а като алтернатива - връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. С атакуваното решение е изменена присъда № 313 от 21.09.2004 г. на Софийски градски съд по н. о. х. д. № 2368/2000 г., като подсъдимият П.Г.А. е оправдан за сумата от 6 064 /шест хиляди и шестдесет и четири/ лева и е отменено наложеното наказание - пробация. В останалата част присъдата е потвърдена.

В касационната жалба се посочват касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 НПК - нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наказанието.

Жалбоподателят намира за несправедливо завишено всяко едно от наказанията за съответно извършеното престъпление, както и общо наложеното наказание след приложение на чл. 23 и чл. 24 от НК. В тази връзка счита, че законът е бил нарушен с максимално увеличеното наказание лишаване от свобода. Твърди също, че въззивният съд не е отчел смекчаващи вината обстоятелства, относими към личността на подсъдимия - експертно констатирано разстройство на личността, което е довело до тежки нарушения в характеровите и поведенчески тенденции на индивида, а посоченото в съчетание с повишената сексуалност и ниската нравствена и обща култура са оказали улесняващо влияние за извършване на престъпленията.

В откритото съдебно заседание защитникът на подсъдимия А. поддържа жалбата.

Прокурорът от ВКП застъпва становище, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбата на защитника, устно развитите съображения на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакуваното решение е била изменена присъда № 313 от 21.09.2004 г. на Софийски градски съд по н. о. х. д. № 2368/2000 г., с която подсъдимият П. Г. А. е признат за виновен в извършване на различни престъпления: по чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 4 вр. чл. 198, ал. 1, пр. 1 и 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а" НК, по чл. 152, ал. 3, т. 4 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл.

29, ал. 1, б. „а“ НК, по чл. 150, пр. 1 и пр. 2 НК, по чл. 150, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 НК, по чл. 149, ал. 2, пр. 1 и пр. 2 вр. ал. 1 НК, по чл. 149, ал. 2, пр. 1 и пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

За всяко от тях на подсъдимия е наложено максимално предвиденото по размер наказание лишаване от свобода, а на основание чл. 23, ал. 1 НК - общо наказание в размер на петнадесет години лишаване от свобода, увеличено на основание чл. 24 НК на двадесет и две години и шест месеца лишаване от свобода, което подсъдимият П.А. да изтърпи при първоначален строг режим. Приспаднат е срокът на предварително задържане, а неизтърпяната част от наказание лишаване от свобода по н. о. х. д. № 166/84 г. в размер на четири години и 28 дни е приведена в изпълнение. Подсъдимият е признат за невинен да е извършил конкретни деяния, за които е имал обвинение. В негова тежест са възложени разноските по делото.

Настоящият касационен състав намира, че при индивидуализация на наказанието за всяко престъпление поотделно, въззивният състав законосъобразно и точно е отчитал доказани и значими обстоятелства с влияние за справедливостта на наказанието. С основание е констатирал единствено отегчаващи вината обстоятелства, които характеризират степента на обществена опасност на деянието и дееца.

По отношение на извършения грабеж е взел предвид множеството деяния, включени в продължавана престъпна дейност, интензивно упражнената принуда, както под формата на груба сила, така и на заплашване (вербални заплахи, че ще убие или заколи пострадалата, фактическо размахване на нож, закани към млади жени за телесно посегателство върху техните деца, които също са присъствали на мястото на грабежа). Съдът е отчел още проявената изненада от страна на подсъдимия, предварително подбраната от него обстановка и користните му подбуди за извършване на престъпленията.

Подсъдимият П.А. е осъществил и многобройни престъпления срещу личността, в частност от раздел VIII на Наказателния кодекс „Разврат“ - по чл. 149 и по чл. 152 НК

Всяко от тях се е характеризирало с поредица особености, изразяващи висока степен на обществена опасност на извършеното - продължителна и настойчива принуда, в това число към малолетни деца на съвсем ниска възраст, разнообразни по характер и особено брутални действия, подчертана продължителност по време на самото деяние, няколко посегателства по отношение на едно и също лице, престъпна настойчивост и упоритост в преследване на взетото решение, преднамерен избор на отдалечено, изоставено и безлюдно място, сериозни последици за пострадалите, разглеждани като физическо и емоционално страдание, а по отношение на подрастващите и с тежък рефлекс върху тяхното нравствено възпитание.

Въззивният съд правилно е преценил, че самите деяния безусловно характеризират неблагоприятно и дееца, а в съчетание с предходното осъждане на подсъдимия отново за грабеж са мотивирали направеното заключение за висока степен и на неговата лична обществена опасност.

Затога, оценявайки свободно в рамките на правомощията си силата на тези обстоятелства, съдът е индивидуализирал наказанието за всяко извършено престъпление в максималния размер на лишаването от свобода.

Неоснователно е възражението и относно приложението на закона.

В съгласие с изискванията на чл. 23, ал. 1 НК Софийски апелативен съд е наложил най-тежкото от определените наказания - петнадесет години лишаване от свобода. Стриктно е изпълнил и задължението си да обсъди въпроса за приложение на чл. 24 НК при реална съвкупност от престъпления, съблюдавайки изискванията по чл. 39, ал. 2 НК.

Изследвал е всички законови предпоставки за увеличаване на общото наказание лишаване от свобода с една втора, отчитайки особеностите на конкретния случай. Правилно е взел предвид, че подсъдимият П.Г.А. последователно и систематично в рамките на един относително кратък период от време (около една година и осем месеца) е извършил множество и различни по вид тежки престъпления. Той упорито е повтарял престъпното си поведение, причинил е сериозни общественоопасни последици, засягайки в значителна степен личността и имуществото на множество граждани. Първото от поредицата престъпления подсъдимият е осъществил само година след условно-предсрочно си освобождаване (на 29.04.93 г.) от изтърпяване на остатъка от наложеното му наказание също за грабеж в размер на 17 години и 6 месеца лишаване от свобода. Отчитайки посочените обстоятелства и специфичните характеристики на отделните престъпления, въззивният съд законосъобразно е преценил, че случаят покрива едно от предвидените изключения в чл. 39, ал. 2 НК и наложеното за изтърпяване най-тежко наказание не е достатъчно да осъществи целите по чл. 36, ал. 1 НК. С оглед изключително високата степен на обществена опасност на цялостната престъпна дейност и личността на подсъдимия А., приложението на чл. 24 НК се явява наложително за постигане на специалната и на генералната превенция.

Обстоятелства, които защитникът изтъква в касационната жалба са били предложени на вниманието на въззивния съд, който обстойно ги е преценявал и отхвърлил, аргументирайки се убедително. Правилно е приел, че

завишената сексуалност, ниското ниво на култура и дисоциалните черти в характера, изяснени от експерта, практически нямат ефект и отражение върху нивото на постигнатата справедливост с наложеното наказание на подсъдимия.

При това положение, настоящият касационен състав намира искането на защитника за намаляване на наказанието и отменяване на чл. 24 НК за неоснователно. Въззивното решение следва да остане в сила.

С оглед изложените съображения, Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 90 от 30.07.2007 г. на Софийски апелативен съд по в. н. о. х. д. № 1432/06 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ:

2. [подпис]

1.

[подпис]